

Arrest

nr. 240 824 van 13 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 mei 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 mei 2020 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole, naar aanleiding van illegaal verblijf en zwartwerk. Verzoeker werd door de arbeidsinspectie aangetroffen in het restaurant C. in Knokke-Heist.

Op 17 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van DAMME/KNOKKE-HEIST op 17.05.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: M. M. A.

Voornaam: M.

Geboortedatum: (...)1983

Geboorteplaats: Asiut

Nationaliteit: Egypte

In voorkomend geval, alias. AA, Mohamed °(...)1988 - Palestine

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 17.05.2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.*

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV BG.55.L3.003663/2020 van de politiezone van DAMME/KNOKKE- HEIST.)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds onbepaalde datum in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene gebruikt een andere identiteit : AA. Mohamed °(...)1988 - Palestine.”

Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoeker reeds op 22 november 2013, onder de naam A.A.M., van Palestijnse nationaliteit, geboren op (...) 1988, werd aangetroffen in illegaal verblijf en zwartwerk. Op 22 november 2013 werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor drie jaar betekend. Tegen voormelde beslissingen heeft verzoeker geen beroep ingediend.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1.1.

Dat verzoeker van oordeel is dat het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten met in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Dat immers het verzoeker betekend bevel vermeldt dat verzoeker een beroepsbezigheid uitoefende zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging en hij geen arbeidskaart of single permit bezit.

Verzoeker betwist echter ten zeerste dat hij aan het werk was en door verweerder werd het tegendeel niet onbetwistbaar bewezen. Door het louter verwijzen naar een PV, heeft verweerder immers niet aangetoond dat verzoeker effectief arbeid verrichtte.

Bovendien heeft verzoeker, door hem een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten, niet het recht gehad om zich te verdedigen tijdens een verhoor en tijdens een eerlijk proces.

Dat geenszins verzoeker onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden betekend zonder dat wordt rekening gehouden met verzoekers rechten van verdediging en met het art. 6 E.V.R.M.

Dat derhalve geenszins verzoeker onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden betekend zonder dat wordt gemotiveerd waarom geen rekening dient te worden gehouden met de verklaringen van verzoeker – die overigens steeds ontkend heeft in het zwart gewerkt te hebben – en de goeder trouw in zijn hoofde.

Overigens is verzoeker in het bezit van een Spaanse verblijfsvergunning en mocht hij tijdens een periode van 3 maanden in België verblijven wegens o.a. toeristische doeleinden.

Dat de bestreden beslissing echter met geen woord rept over dit Spaanse verblijfsrecht van verzoeker en de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en bijgevolg in strijd met de motiveringsplicht.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

2.1.2

Dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker over een Spaans verblijfsrecht beschikt en hij zich bijgevolg vrij in de Schengenzone mag bewegen.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet op een zorgvuldige wijze genomen werd en er sprake is van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Verweerder is dan ook niet op een zorgvuldige manier te werk gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoeker en heeft geen rekening gehouden met alle relevante feiten en meer bepaald het feit dat verzoeker in het bezit is van een Spaanse verblijfsvergunning.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht. Bovendien staat zij geenszins in evenredigheid met de sanctie van onmiddellijk vertrek die aan verzoeker wordt opgelegd.

Dat de bestreden beslissing al evenmin op een redelijke wijze is tot stand gekomen, nu zij geenszins naar recht en billijkheid is genomen.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen.

Dat het opleggen van een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten, geenszins redelijk is, nu verzoeker het recht had om als derdelander met een verblijfsrecht in een lidstaat, zich vrij te bewegen in het Schengen grondgebied.

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

2.1.3.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd in toepassing van artikel 7, alinea 1 Vw.

Dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet een gedeeltelijke omzetting is van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Er wordt tevens uitvoering gegeven aan het Unierecht bij het bepalen van een termijn om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt dat “de beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten”.

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk : “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Indien verweerder toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven) voorziet eveneens dat een termijn voor vrijwillig vertrek moet worden opgelegd bij het opleggen van een terugkeerbesluit. In de regel bedraagt dit een termijn van zeven tot dertig dagen. Slechts in een limitatief omschreven geval kan een termijn van korter dan zeven dagen of zelfs geen termijn voor vrijwillig vertrek worden opgelegd.

Zo luidt artikel 7 van de genoemde richtlijn als volgt:

“Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.

(...)

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. (...)

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn. Hiermee wordt opnieuw uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2.1.4.

Dat in casu verweerder toepassing maakt van artikel 74/14, §3, 4°Vw. om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als om een termijn van 0 dagen op te leggen met als motivatie dat er een risico op onderduiken zou bestaan in hoofde van verzoeker.

Echter wordt geen enkel bewijs geleverd dat er in hoofde van verzoeker inderdaad een risico op onderduiken zou bestaan.

Gelet op de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn, kan verweerder niet op een wettige wijze toepassing maken van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Conform de Terugkeerrichtlijn bedraagt de termijn voor vrijwillig vertrek 7 tot 30 dagen. Dit vormt de algemene regel. Slechts in de limitatief omschreven gevallen van artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn kan worden afgeweken van deze termijn.

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn werd dan ook niet correct omgezet in de Belgische wetgeving : artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat er kan worden afgezien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek in drie welomschreven gevallen.

De omzetting van deze bepaling, met name artikel 74/14 Vw., voorziet echter de mogelijkheid om geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven in 6 welomschreven gevallen, onder meer wanneer binnen de toegekende termijn geen gevolg werd gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering.

Deze mogelijkheid is niet voorzien in de Terugkeerrichtlijn!

De Terugkeerrichtlijn voorziet expliciet dat de termijn voor vrijwillig vertrek 7 tot 30 dagen bedraagt, behoudens de vermelde uitzonderingen (om af te zien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek of om een termijn toe te kennen die korter is dan zeven dagen). Door verweerder wordt echter geen aantoonbare toepassing gemaakt van één de voorziene situaties in artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn om af te wijken van deze algemene regel.

In die zin verwijst verzoeker ook naar rechtspraak van het Hof van Justitie dat eveneens de algemene regel honoreert dat een vreemdeling een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de verplichting tot terugkeer die voortvloeit uit een terugkeerbesluit.

Het Hof stelt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen:

44. Zoals blijkt uit overweging 10 van richtlijn 2008/115, moet, behoudens uitzonderingen, voorrang worden gegeven aan de vrijwillige nakoming van de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer, aangezien artikel 7, lid 1, van die richtlijn bepaalt dat bij dat besluit een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen wordt vastgesteld (zie arrest *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 36).

(...)

46. Artikel 7, lid 4, van die richtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Zoals de advocaat-generaal in punt 43 van haar conclusie heeft opgemerkt, moet een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt.

(HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z.Zh, pt 44 en 46; zie ook HvJ 28 april 2011, C-61/11PU, *El Dridi*, pt. 36-37).

Verweerder kan dan ook niet op een wettige wijze toepassing maken van artikel 74/14, § 3, 4° Vw., zodat de bestreden beslissing de artikelen 7 en 74/14 §3 Vw. en artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn schendt.

2.1.5.

Artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn.

Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657).

Ook volgens vaste rechtspraak van het Hof kunnen particulariseren, wanneer de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn, zich op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze heeft verzuimd de richtlijn binnen de termijn in nationaal

recht om te zetten of dit op onjuiste wijze heeft gedaan (zie in die zin met name arresten van 26 februari 1986, Marshall, 152/84, Jurispr. blz. 723, punt 46, en 3 maart 2011, Auto Nikolovi, C-203/10, punt 61).

Hierop werd ook gewezen in het bovenvermeld arrest El Dridi van 28 april 2011 (punt 46).

Het houdt in dat particulieren zich kunnen beroepen op de rechtstreekse werking van een bepaling van een richtlijn, ook als die is omgezet, indien de betrokken bepaling foutief is omgezet en de betrokken bepaling onvoorwaardelijk is alsook voldoende duidelijk en nauwkeurig is (RvV, 19 maart 2018, nr. 201.238).

Gelet op het feit dat artikel 7.4. van de Terugkeerrichtlijn prima facie onvoorwaardelijk is opgesteld alsook voldoende duidelijk en nauwkeurig is zodat de uitvoering ervan niet afhankelijk is van discretionaire uitvoeringsmaatregelen van de lidstaten en artikel 74/14, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet prima facie een verkeerde omzetting vormt van deze bepaling, kan verzoeker zich beroepen op de rechtstreekse werking van artikel 7.4. van de Terugkeerrichtlijn.

Elke in het kader van zijn bevoegdheid aangezochte nationale rechter is verplicht het gemeenschapsrecht toe te passen en de door dit recht aan particulieren toegekende rechten te beschermen, daarbij buiten toepassing latend elke eventueel strijdige bepaling van de nationale wet, ongeacht of deze van vroegere of latere datum is dan de gemeenschapsregel.

Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht, buiten toepassing laten, met name door een op basis van een dergelijke bepaling gegeven individuele bestuurlijke beschikking nietig te verklaren c.q. te schorsen.

Hij moet daarvoor niet de voorafgaande opheffing via de wetgeving of enige andere constitutionele procedure vragen of afwachten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05, van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77, van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09, en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

Bijgevolg dient het bevel om het grondgebied te verlaten, vernietigd te worden."

3.2 De motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 8° en artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of single permit en dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico bestaat op onderduiken. Verzoeker verklaarde sinds onbepaalde datum in België te verblijven doch uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op een wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren en hij heeft gebruik gemaakt van een andere identiteit.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker betwist dat hij aan het (zwart)werken was. Hij betoogt dat door hem een onmiddellijk bevel te geven om het grondgebied te verlaten hij het recht niet heeft om zich te verdedigen tijdens een eerlijk proces. Zijn rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM worden miskend door het bevel.

Artikel 7, eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”

De bevoegde gemachtigde kan bijgevolg een bevel afgeven aan de vreemdeling die niet gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. De gemachtigde verwijst naar een PV opgesteld door de arbeidsinspectie waaruit blijkt dat verzoeker aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of beroepskaart. De bestreden beslissing vormt geen straf of sanctie die ertoe strekt een gedrag te bestraffen, maar is wel een administratieve beslissing die door het bestuur wordt genomen om de openbare orde op het grondgebied te vrijwaren. Het bestaan van een uitgesproken strafrechtelijke veroordeling in verband met het ‘zwartwerk’ is geen noodzakelijke voorwaarde om het bevel te nemen. Niets verhindert de verwerende partij om op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De gemachtigde dient aldus geen proces af te wachten alvorens het bevel af te geven. Verzoeker ontkent overigens niet dat er een PV werd opgesteld door de politie te Knokke-Heist waarbij werd vastgesteld dat verzoeker aan het werk was in het restaurant C. Het staat de verwerende partij vrij om op grond van dit PV en de vaststelling dat verzoeker noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, de openbare orde te vrijwaren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Dit kan de Raad noch kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig achten.

Verzoeker werpt op dat hij in het bezit is van een Spaanse verblijfsvergunning en dat hij aldus tijdens een periode van 3 maanden in België mocht verblijven. De bestreden beslissing rept met geen woord over zijn Spaanse verblijfsrecht.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat hij op 17 mei 2020 verklaarde sedert 2013 in België te verblijven (zie gehoorverslag van 17 mei 2020) waardoor de termijn van drie maanden om in België te

verblijven ruim verstreken is. Verzoeker weerlegt dit niet met het loutere betoog dat hij over een Spaanse verblijfskaart beschikt. Hij legt bijvoorbeeld geen aankomstverklaring voor en toont geenszins aan minder dan drie maanden in België te verblijven op het ogenblik van de controle door de arbeidsinspectie. Wel integendeel, nu verzoeker zelf verklaarde sinds 2013 in België te verblijven en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij in 2013 werd aangetroffen in illegaal verblijf en gebruik maakte van een andere identiteit. Verzoeker betwist dit niet. Aldus is het betoog dat de verwerende partij met geen woord heeft gerept over zijn Spaanse verblijfsvergunning, niet dienstig.

Met de loutere bewering dat hij zich met zijn Spaanse verblijfsvergunning “*vrij in de Schengenzone mag bewegen*”, toont hij niet aan dat hij minder dan drie maanden op het Belgische grondgebied verbleef. Nu verzoeker bovendien zelf verklaarde sinds 2013 in België te verblijven kan hij niet worden gevolgd waar hij stelt dat het bevel op onzorgvuldige wijze of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel wordt niet geschonden door de toepassing van de wettelijke bepaling die de mogelijkheid voorziet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan een vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen wanneer hij een beroepsbedrijvigheid uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. De schending van het evenredigheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze bepaling betrekking heeft op inreisverboden, terwijl de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Verzoeker kan de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig aanvoeren.

Waar verzoeker in de hoofding van het middel de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet laat hij na uiteen te zetten op welke wijze artikel 74/13 door de bestreden beslissing wordt geschonden. De Raad stelt vast dat *in casu* blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen die relevant zijn in de voorliggende zaak. Verzoeker verklaarde niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Verzoeker zet niet uiteen met welke relevante elementen de verwerende partij in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen rekening zou hebben gehouden. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Ten slotte betoogt de verzoeker dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet, wat de gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Hij meent dat aldus uitvoering gegeven wordt aan het Unierecht en dat tevens uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht bij het bepalen van de termijn om het grondgebied te verlaten. Hij wijst op artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet en stelt dat dertig dagen de regel vormt, dat het tot de discretionaire bevoegdheid behoort van de gemachtigde om af te wijken van deze termijn, dat indien toepassing gemaakt wordt van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, de beslissing een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bepaalt. Hij wijst erop dat ook artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn stelt dat een termijn voor vrijwillig vertrek moet worden opgelegd, dat deze in regel zeven tot dertig dagen bedraagt en dat in limitatief omschreven gevallen een kortere termijn dan zeven dagen of zelfs geen termijn kan worden opgelegd. Hij wijst op artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn en stelt dat artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn. Hij betoogt dat de verwerende partij toepassing maakt van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van dertig dagen als om de termijn van 0 dagen op te leggen met als motivering dat er een risico op onderduiken zou bestaan in hoofde van verzoeker. Hij meent dat gelet op de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn de verwerende partij niet op wettige wijze toepassing kan maken van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet, daar conform de voormelde richtlijn de termijn voor vrijwillig vertrek 7 tot 30 dagen bedraagt en dat slechts in de limitatief omschreven gevallen van artikel 7.4 van die richtlijn kan worden afgeweken van de termijn. Hij meent dan ook dat artikel 7 van de Richtlijn niet correct werd omgezet. De verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak van het Hof van Justitie. De verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij niet op wettige wijze toepassing kan maken van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet zodat de bestreden beslissing de artikelen 7 en 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet en artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn schendt. Voorts voert de verzoeker nog een betoog betreffende de mogelijkheid voor particulieren zich te beroepen op de rechtstreekse werking van een bepaling van een richtlijn indien de

betrokken bepaling foutief is omgezet en de betrokken bepaling onvoorwaardelijk is alsook voldoende duidelijk en nauwkeurig.

In de bestreden beslissing wordt met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet beslist om aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

De relevante bepalingen van deze wetsbepaling luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; [...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

“Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Uit artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn blijkt aldus dat er kan worden afgezien van de termijn voor vrijwillig vertrek of dat er een termijn kan worden toegekend die korter is dan zeven dagen wanneer er een risico op onderduiken bestaat. De gemachtigde heeft met toepassing van artikel 74/13, 1° van de vreemdelingenwet beslist dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoeker sinds onbepaalde tijd in België verblijft en hij zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Bovendien heeft verzoeker gebruik gemaakt van een andere identiteit. Verzoeker betwist dit niet. Verzoeker toont niet aan dat artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet een “verkeerde” omzetting betreft van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn nu ook de richtlijn voorziet in het afzien van een termijn voor vrijwillig vertrek wegens het risico op onderduiken. Evenmin toont verzoeker aan dat er geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/13, § 3, 1° van de vreemdelingenwet, nu hij de motieven voor het risico op onderduiken niet betwist.

In de nota met opmerkingen laat de verwerende partij gelden dat de verzoeker niet aantoont welk belang hij heeft bij zijn kritiek op de motieven betreffende het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, aangezien de normale termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten reeds verstreken is en verzoeker nog steeds niet heeft aangetoond vrijwillig het grondgebied te hebben verlaten, noch dat hij gedwongen van het grondgebied werd verwijderd. De Raad dient de verwerende partij bij te treden dat niet blijkt welk actueel belang de verzoeker bij dit onderdeel van het middel heeft. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoeker kan conform artikel 74/14, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoeker gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat hij thans nog enig belang heeft bij zijn grieven omtrent de motieven betreffende het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN